

Isten ködöt szítál

- 1. Miképp gyermekkorában,
egy asszony fürdeti.
Áll a férfi a nagylavórban,
mosószappannal dörgöli a hátát,
törli a hátát durva vászonnal az asszony.*
- 2. Ezerhétszázhuszonöt nap után
látá a háborús sebekkel ékes férfi;
látá szobája ablakából:
isten ködöt szítál,
s látá: miképp veréb a vaskorláton
didereg a világ.*
- 3. A rádióból
a bekapcsolva hagyott rádióból
szívárgó optimista induló
hars ütemére
egy emberpár szeretkezik;
meglesni sem érdemes őket
oly megtöretettek,
oly némák, mint a katonatemetők,
miközben megfogán
a háború utáni nemzedék.*

Ikárosz mosolya

*Nem tudom már a házad édes melegét,
az édenről locsogó nőket
elfeledtem; napközben
hókusz-pókusszá válik
minden, amit a vének mondanak;
kőtábla, kardvas mind elolvad.
A gyors agóniában bízom, Dédalosz;
zuhanok már, mosolygok.
Még látom: állsz a szirtfokon
és dobálsz alá a törhetetlen
papírrepülőket, bukdácsolnak
a langyos koraesti szélben.*

Riport

*A barna nő azt mondja: ismeri;
kereskedő volt, kiskereskedő.
Egy vashordó mellett fekszik a járdán.
Az arca nem karakteres,
az ilyen arcokat
nem könnyű megjegyezni.
A szája nyitva van picit —
mintha utolszor istennel szólna,
mintha maga a panaszfal volna
a vashordó mögött a fal.
Sűrűsödik a csend és hallani:
az órája ketyeg, ketyeg még akkor is,
mikor a papírt ráterítik.
Közönséges barna csomagolópapír.
Ilyet is árult — mondja a barna nő —,
és persze kéket is.
A szállítókra várunk.*

Szent György eltévelyedése

*Nincs már, ha volt is útirányod;
vérted, láncinged rongyolódik,
holtfáradt lovad csupa tajték;
bolyongsz, felkaptatsz kaptatókon,
völgyeken vágatsz, mindhiába —
nem áll ki véled viadalra,
bújócskázik véled a sárkány:
küld néked marhát, fényes ordót,
bús hölgyednek szép cicomákat;
sajnálak, György, harc nélkül szerzett
rendjeleid a vitrinekben
bársonypárnákon bár alusznak.*

Etűd objektív kamerára

*Szemközt a szűrős reflektorfény,
s az égi hang a megafonból,
és hallotta a kutyák csaholását.*

Megállt,
fölemelte fejét az ember.
„Milyen furcsa a napsütés ma.”
Kiköpött és vigyorgott,
és bohócarca volt már, lisztfehér,
és szakálla nőtt, kender.

SZALAY FERENC RAJZA